

Охъ! . . . Слагаме пакъ вечерята на баща ви. Викаме: ако дойде сега — живъ е; ако не дойде — нѣма го вече!... Времето минува, нощъ става — нѣма никой. Навънъ на улицата нищо се не чува, вѣтърътъ само духа, и така духа лошо, сѣкашъ че погребватъ нѣкого... Стоимъ, мълчимъ, слухтимъ и не мърдаме. Баба ви охка, азъ роня сълзи. Чакахме до много късно . . . Баща ви нѣма! Духнахме свѣщъта, защото ни хвана страхъ. Въ ония хайдушки времена не бѣше добре да гори ноше свѣщъ въ кжща... Легнахме. Унесло ни по едно време. Изведнажъ сѣпвамъ се; вѣтърътъ мълкналъ: чувамъ, че дюкянската врата се кжрти отъ вжтре! Вдървихъ се отъ страхъ. Бутамъ баба ви . . . Слушаме пакъ, въ тъмнината. Чопли се тамъ, вжтре. Нѣкой се е вмъкналъ въ дюкяна и се мжчи да отвори вратата, за да дойде на двора... Хайдуци! Баба ви се развика; „Минчо! Минчо!“—вика баща ви на помощъ: забравила, че го нѣма. — Завикахъ и азъ, но гласътъ ми прегасна. Баба ви сѣти, че нѣма Минча, па се спотаи, като мрътва. Въ зимника сме само две жени и три дребни деца — тѣ спятъ . . . Може да ни изколятъ, като пилета, и никой живъ човѣкъ нѣма да чуе.. По едно време слушаме, че захвана да се натиска и удря прозорчето ни на зимника, което гледа въ дюкянската изба. Разбрахме, че кокошаригъ сега отъ тука искатъ да влѣзатъ... Баба ви се пакъ мжчи да вика, но я задавило и само гъгне въ тъмницата. Прозорецътъ всѣ се бута. Премрѣхме!

— Какъ, ти не си ми обадила досега за тая ужасна нощъ! забележи силно развълнуванъ отъ разказа ѝ Драгой.

— Ами дойде ли си тати тогава? попитаха други двама, нетърпеливи да се успокоятъ по скоро.